

κός ταύτης, ἣν ἐξέβαλεν ὡς φρενοβλάβη. Ἀλλὰ στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ὁ εἰδείκνυε· ὁ ξηρὸς δάκτυλός της, εἶδεν ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς ἀνθρωπίνην μορφήν φερομένην ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ ἄνισον καὶ τελευταίαν πρὸς αὐτὰ παλαίουσαν πάλην. Ἐν τῷ ἄμα, ὁ τολμηρὸς νεανίας ἄνευ δευτέρας σκέψεως ἀφῆκε τὸ δέμα του κατὰ γῆς, ἀπεδύθη τὸν μανδύαν του, καὶ ἀπὸ τοῦ βράχου ἐφ' οὗ ἵστατο, καὶ ὅστις κάθετος κατήρχετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἐρρίφθη εἰς αὐτήν, καὶ βυθισθεὶς, ἐγένετο ἄφαντος. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμήν ἐφάνη ἀναδύς, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἀποσειῶν τὸ ὕδωρ, μ' εὐρῶ στους βραχίονας σχίσας τὰ κύματα μέχρι τοῦ πνιγομένου ἀνθρώπου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ διὰ μόνης βοηθούμενος τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, ἐφθασεν εἰς τὴν παραλίαν μετὰ τοῦ φορτίου του, καὶ τότε πρῶτον εἶδεν ὅτι ἦτον αὐτὸ νέα κόρη, ἣτις ἐρρίφθη σχεδὸν ἡμιθανὴς εἰς τὸ ἕδαφος. Ἐδῶ ἡ γραία τὴν περιέμενε, ἐξακολουθοῦσα καθ' ὅλον τὸ διάστημα νὰ τρέχη ἄνω καὶ κάτω ὡς λέαινα ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῆς, νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ ὠρύηται ἀνάρθρους κραυγὰς. Ὄταν δὲ τὴν εἶδε σωθεῖσαν, τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐκλαίει καὶ ἐγέλα, ἐπήδα περὶ αὐτήν, καὶ ἐγρυζε σχεδὸν ὡς κυνάριον παραφερόμενον ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τὴν ἐκάλεε ὀνομαστί:

— Δουϊδέκη, ἐξύπνα Δουϊδέκη, ἀνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, περιστέρα μου. Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Γρουμβρίγη εἶμαι, εἶμαι ἡ μάμη σου. Ἀνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ γνώρισέ με. Ἀνοιξε τὰ χεῖλη καὶ ὁμίλησέ με.

Καὶ πάλιν ἐκλαίει καὶ ἐγέλα, κυμαινομένη μεταξὺ παραφόρου χαρᾶς, καὶ μεταξὺ ἀπαραμυθήτου ἀπειπισίως. Ὄταν δὲ ἡ νέα Δουϊδέκη ἠνείωσε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκτείνασα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα,

— Μάμη! εἶπα μὲ ψθυρισμὸν ἀσθενῆ, τότε ἡ γραία ἐξέπεμψε μεγάλην φωνήν, καὶ ἔπεσε πρηνὴς κατὰ γῆς, ὡς ἂν ὄλαι τῆς αἰδουάμεις, εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν ταθεῖται μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, εἰ-

χον ἐξαίφνης λυθῆ, ὡς ἂν τὸ συνέχον αὐτὰς ἐλατήριον εἶχεν ἐδῶσει διὰ μιᾶς ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν τῆς συγκίνησιν. Ἡ δὲ Δουϊδέκη, ἄμα συνελθοῦσα, ἔλαθε

τὴν ἀδρανῆ τῆς μάμης τῆς χεῖρα καὶ τὴν ἐφίλησε, καὶ, πρὶν ἐγερθῆ, ἀνακαθήσασα εἰς τὰ γόνατα, ἀπέτεινε, ἐγκάρδιον προσευχὴν πρὸς τὸν θεόν, τὸν πέμψαντα αὐτῇ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἦτον ἀνεκφράστως ὠραία, καὶ ὁ νέος, τινὰ θέματα μακρὰν τῆς ἰστάμενος, τὴν ἐθεώρει πλήρης ἐκστάσεως· ὅταν τὰ μακρὰ χρυσᾶ βλέφαρά της ἐκάλυπτον τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς της, προσηλωμένους εὐλαβῶς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσκίαζον τὰς παρειὰς της λευκοτέρας χιόνας· ὅταν, τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἀνύψου εὐγνώμονα τὴν καρδίαν της πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν φαντασίαν του, ἰσχυρῶς πεπληγμένην ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου συμβάντος, ἐφαίνετο ὡς καθαρὸς ἄγγελος συνομιλῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἡ δὲ γραία, ἣτις πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἔκειτο, καὶ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων καὶ διὰ τοῦ βλέμματος, ὡς τις τῶν μυθικῶν ἐκείνων δρακόντων, οἵτινες συνεσπειρωμένοι περὶ θησαυρὸν, τὸν φυλάττουσι ζηλοτύπως.

Πρῶτη ἀνοπήδησεν ἡ προσβύτις.

— Αἱ! νὰ ἰδῶμεν, εἶπα μὲ φωνὴν τραχεῖαν, οὐδὲν διατηροῦσαν τῆς πρώτης τῆς ταραχῆς· νὰ ἰδῶμεν πότε τέλος πάντων θά μάθης νὰ περιπατῆς. Πρέκει ἴσως νὰ σὲ φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς βρέφος εἰς τὰ σπάργανα; Ἀρκετὸν βάρος μὲ δίδουν τὰ γεροντικά κόκκαλά μου.

— Μὴ ὀργίζεσαι, μάμη, εἶπεν ἐγειρομένη ἡ Δουϊδέκη· ἐν ὠραῖον ὀστρακὸν εἶδα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ ἐκυψα νὰ τὸ λάβω· ὁ βράχος ὅμως ἦταν ὑγρὸς καὶ ὠλισθηρὰ. Κατ' εὐτυχίαν εὐρέθη ὁ ἀγαθὸς οὗτος κύριος καὶ μ' ἔσωσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

— Ὁ Κύριος οὗτος, εἶπεν ἡ καλέσασα ἑαυτὴν Γρουμβρίγη, ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ μάθης νὰ ὀφθαρεύς κοχλύδια, ὅταν σὲ φωναζῶ νὰ ἔλθης πλησίον μου. Ἐμπρός! Ἄς ὑπὶχῶμεν! Εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εἶσαι, ὁμοιάζεις ἡ ἴδια κοχλύδιον. Ἡ θάλασσα βέει ποταμηδὸν ἀπ' ἐπάνω σου. Ἄλλο δὲν εἶμινε τώρα εἰμὴ ν' ἀποθάνης, καὶ νὰ ἔχωμεν καὶ αὐτὰ τὰ τρεχάματα. Περιπάτει.

Ἀλλὰ τὴν διαταγὴν ταύτην εὐκολώτερον ἦτο· εἰς τὴν γραίαν νὰ τὴν δώσῃ παρὰ εἰς τὴν ἐγγόνῃ της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἀπὸ τὸν φόβον, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐκλονεῖτο ὀλη ὡς κάλαμος, καὶ δὲν ἠδύνατο βῆμα νὰ προχωρήσῃ· ἡ Γρουμβρίγη ἦθε τότε εἰς βοήθειάν της, καὶ τῇ ἔδωσε τὸν βραχίονα, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς οἱ πόδες ἔτρεμον, καὶ ἐπρόδιδον ὀλιγωτέραν ἀδιαφορίαν ἀπ' ὅσῃν ἠθέλον οἱ λόγοι της ν' ἀποδείξωσιν. Ἡ Δουϊδέκη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ὄμιον τῆς γραίας, καὶ αὐτῆς τὰ γόνατα ἐκάμπτοντο πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τὸ πρόσθετον τοῦτο βάρος.

Τότε ὁ νεανίας, ὅστις μακρόθεν ἰστάμενος, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναπισπᾶστως προσηλωμένους ἐπὶ τῆς κόρης, ἐπλησίασε. Καὶ τοῖς δὲ δυσταρεστούμενος κατὰ τῆς γραίας διὰ τὸν ἀπέτομον τρόπον καθ' ὃν ὠμίλησε πρὸς τὴν χαρῆσταν κόρην, ἠρώτησεν ὅμως ἀμφοτέρως ἂν τολμᾷ νὰ ταῖς προστρέψῃ τὴν